

Tute struchle rozpadanki buchu a běchu nětko bydło wusateho Krjepjela. To móžeće sej myslic, zo so jemu tam jara njelubješe. Stražowac puscínu rozwalinow, to džě je zaběra za knježe šerjenje, ale nic za porjadneho přistojneho kuboćika, kiž chce džělać a skutkować. Wšudže po měsće serbscy kuboćiki hladachu swojeho zastojnstwa. Domowinu wobstarowaše hibićiwy Čujk, někajki wjesny kołtk — přichadnik wot Bukec, „Nowa Doba“ bě so namrěla Podpolčanej, kiž tam hišće přebywaše z časow njeboćičkeho „Posoła“, do Serbskeho zarjada bě so hromadže z Njedźic džědom přesydlił jeho stary swěrný kuboćik Płončik, kiž jeho hižo bě přewodzał wot Žarkow do Budyšina, w Serbskej šuli skutkowaše Sporiš, w internatomaj Rójnik a Kropačk bydleštaj, wšudže serbscy kuboćiki kuboćikowachu a prawowachu a pomhachu a spēchowachu a mějachu poľnej ruce džěla, jenož najslawniši ze wšěch serbskich kuboćikow, wusaty Krjepjel dyrbyeše spočilenjeho pasć a bělej ručce nosyc a tole jeho tola žalostnje mjerzaše a kusaše a w nocy druhdy ze zlobami wótře zaskiwli a ludžo nimoducy sej prajachu: „To džensa zaso raz kocory so honja po rozpadankach Serbskeho domu.“

Wusaty Krjepjel by wězo móhl wučahnyć a sej něhdže druhdže džělo pytać. To so wě, zo tajkeho slawneho serbskeho kuboćika bychu wšudže witali. Cyle wěsće bychu jeho hnydom přistajili w Radworskim hrodže abo w Chróstowskej kublarni, hdžež kuboćika njemějachu, dokelž, kaž je znate, němscy knježkojo a pjenježnicy sej kuboćikow njepřistajichu, ale jenož šosarjow, frinkotawy a druge šerjenja. Potajkim, tamle a wšudže druhdže bychu so torhali wo wusateho Krje-